b) Ali je, obratno, mogoče, potem ko se kakor koli potrdi zmožnost za opravljanje določenih nalog, z rednim ocenjevanjem ustreznosti opravljanja teh nalog za dodelitev višjih ravni plač in delovnih mest, ki mu sledi natečaj za napredovanje v višji karierni naziv, ustrezno izenačiti položaje ustaljenih delavcev s položaji uradnikov, ki so se zaposlili na podlagi javnega natečaja, ne da bi bilo treba izničiti delovno dobo in plačne razrede prvih (vendar brez kakršne koli večje koristi za druge v zgoraj opisanem sistemu napredovanja, vzpostavljenem pri AEEG), s čimer v obravnavanem primeru ne bi bilo objektivnih razlogov za odstopanje od Direktive 1999/70/ES pod zahtevanimi pogoji objektivnosti in preglednosti, ki jih je treba glede na posebno ozadje povezati z zadevnimi pogoji za zaposlitev?

3. Ali je treba vsekakor – kot je očitno mogoče sklepati iz točk 47 in 54 sklepa z dne 7. marca 2013 – dejansko priznati nesorazmernost in diskriminatornost popolnega izničenja preteklih delovnih dob (s posledično nujno neuporabo nacionalne zakonodaje […], določene v zvezi s tem), ne da bi pri tem ostale neizpolnjene predpisane zahteve glede varstva položaja kandidatov, ki so uspešno opravili natečaj, da se le zagotovijo ukrepi, ki jih je treba v zvezi s tem sprejeti na podlagi presoje upravnega organa (v obliki „bonusa“ ali prednosti, ki jo je treba priznati navedenim kandidatom, ki so uspešno opravili natečaj z izbirnim postopkom za dostop do višjih delovnih mest, ali z drugimi sredstvi, ki spadajo v okvir proste presoje nacionalnih organov za organizacijo lastne javne uprave)?

([1]) Direktiva Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 368).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Raad van State (Nizozemska) 3. aprila 2014 – Minister van Buitenlandse Zaken proti K in A

(Zadeva C-153/14)

(2014/C 194/17)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Raad van State

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Minister van Buitenlandse Zaken

Toženi stranki: K in A

Vprašanja za predhodno odločanje

1. a Ali je mogoče izraz „merila za integracijo“ – v členu 7(2) Direktive 2003/86/ES Sveta z dne 22. septembra 2003 o pravici do združitve družine (UL L 251, str. 12, popravek v UL 2012, L 71) – razlagati tako, da smejo pristojni organi držav članic od družinskega člana sponzorja zahtevati dokazilo o tem, da razpolaga z znanjem uradnega jezika te države članice na ravni, ki ustreza ravni A1 Skupnega evropskega referenčnega okvira za moderne tuje jezike, in z osnovnim poznavanjem družbe te države članice, preden ti organi temu družinskemu članu izdajo dovoljenje za vstop in prebivanje?

   b Ali je za odgovor na to vprašanje pomembno, da se tudi v sklopu preverjanja sorazmernosti, kot je opisan v Zeleni knjigi Evropske komisije z dne 15. novembra 2011 ([1]) o pravici do združitvi družine, v skladu z nacionalnimi določbami, ki vsebujejo obveznost, navedeno v 1.a, prošnja za dovoljenje za vstop in prebivanje, če družinski član ni predložil dokazila, da zaradi duševne ali telesne okvare trajno ni sposoben opraviti izpita za vključevanje, ne zavrne samo v primeru steka čisto posebnih posamičnih okoliščin, zaradi katerih je mogoče domnevati, da družinski član trajno ni sposoben izpolniti pogojev za integracijo?

2. Ali namen Direktive 2003/86/ES, zlasti člena 7(2), glede preverjanja sorazmernosti, kakor je opisano v omenjeni Zeleni knjigi, v nasprotju s tem, da za izpit, s katerim se ugotovi, ali družinski član izpolnjuje navedene pogoje za integracijo, vsakokrat, ko se opravlja izpit, zaračunajo stroški v višini 350 EUR, za paket za pripravo na izpit pa enkratni stroški v višini 110 EUR?

([1]) COM(2011) 735 final